

THE
NIGHT SEDER
BAIS MEDRASH
TAILORED TO FIT YOUR SCHEDULE AND YOUR NEEDS

Week 11

שומרים

רמבן
רשב"א
נמ"י
טור, ב"י

לז"נ ר' שמואל-ל יוסף בן ר' מרדכי אהרן ע"ה

לז"נ שלום פנחס בן מרדכי א-ליעזר ע"ה

לז"נ ויצה בת ר' שמואל-ל זאב ע"ה
לז"נ לוי בן דוד שלמה
לז"נ שמואל-ל זאב בן לוי

A program funded solely by the Night Seder Bais Medrash
Please contact us for sponsorship opportunities

ה'דושי הרשב"י

והא דאמר' במתה מחמת מלאכה לאו לאוקמה בכילתא שאילתה. קשיא לי וכי מגור גרע כיון דכי מתה מיתת⁴⁷ עצמה חייב אע"ג דמלאך המות הוא ומה לי הכא מה לי התם כי מתה מחמת מלאכה דשואל דמכל מקום איהו גרם לה היכי מפטר. בשלמא למפטר בה שאר שומרין בהך טענה דלאו לאוקמה בכילתא שאילתה טענה מעלייתא היא לומר דלאו פשיעה וידהו היא, אלא שואל מי יכלת למימר בה טפי מאונס, וי"ל דשואל ודאי חייב באונסין אבל לא בפשיעה דמשאיל, וכאן משאיל פשע בה שהשאילה למלאכה והיא אינה יכולה לסבול אותה⁴⁸, ובגון שמתה מחמת אובצנא דמלאכה. וראיתי בספר הר' משה ז"ל⁴⁹ מתה בשעת מלאכה וטעות הוא⁵⁰.

ה'דושי הרשב"א מסכת בבא מציעא דף צו עמוד ב

אפי' מתה מחמת מלאכה נמי פטור. נ"ל דהיינו עיקר טעמיה דרבא דודאי מאן דמשאיל פרה לחברו למלאכה מידע ידע דעבידא לאכחושי בבשרא דלאו לאוקמה בכילתא שאלה ואפ"ה לא שם ליה מעיקרא בכחשא וכיון דלאו בכחש קפיד אף במתה מחמת מלאכה נמי לא קפיד דמה לי קטלה כלה מ"ל קטלה פלגא, ופירוש מתה מחמת מלאכה היינו שמתה מחמת אובצנא ולא שמתה בעודה עושה מלאכה דאנן מתה מחמת מלאכה אמרינן מתה במלאכתו לא אמרינן. והרמב"ם שכתב מתה בשעת מלאכה אינו מחזור.

בב"י

באונסין: אפילו מתה וכו'. דלע"ג דצמחה שלא במלאכה חייב לא אמרי' כשמתה מחמת מלאכתו חייב אלף כיון שהשאילה למלאכה ידע דלפטר דמתכחשא במלאכה ואפ"ה השאילה אם כן תמירה למיתה ומה לי קטל כולה ומה לי קטל פלגא כדאמר' בגמ' (נ"ק טו.) דמתכחשא קטל פלגא מיקרי הלכך המשאיל הוא דפשע בגפשיה ואינו דין שיתחייב שואל במאי דפשע משאיל בגפשיה:

בית חדש חשן משפט שלט - שמ הלכות שואל בית דין

רש"י הכי שוקלי דקורא. בעלי נשים של מורא שאלו מניעין למנוע עד יום השוק: לא עבר. על שכן פועלים: מדע ידעי דלוימא דשוקא סמכי. להגיע למנוע הילך אפילו דלוימא [מנוע] יא גביה לא עבר דלדעמא דהכי חסגרי ליה וכן דלוימא קמא לא עבר וזו לא עבר כדלמירין לעיל שאלו עובר עליו אלא עקר ראשון: אלא משום כל משאע עובר. מיום השוק ואלך. וכמו דממוקי יוסף (סד דיה גרפיק) נראה לי דנפקא מינה להי שאלים רגילים לפרוע חיקף עד שיפאו משטן ממה שמייד לו שאליו יסבעו קודם משטן אינו עובר ואפילו לא ימנע לו אלא דבר מועט שכול דיוע שכול שייך לו אפילו בלא משטן:

(ט) אין בעל הבית שוכר משום בל תדין אלא אם כן תבעו השכיר לא תבעו או שתבעו ולא היו לו מעות ליתן לו או שהמחזהו אצל שולחני ליתן לו וקבל עליו ליתן לו אינו עובר אפילו אם אין לבעל הבית ביד שולחני כלום. ואם המחזהו אצל שולחני ואין לו בידו כלום וזה לא אמר בפירוש אני פוטרך אלא בסתם ולא קנו מידו יכול השולחני לחזור בו מלינתו לו ואז הוא דבר פשוט שחוזר וחובע מבעל הבית אלא אפילו אם אין השולחני חוזר בו יכול לחזור ולחובע מבעל הבית: (י) יא דין שבועת השכיר שנשבע ונוטל כתבתי למעלה בסימן פ"ט:

הלכות שואל

סימן שמ

פרטי דנדי דניש המבוארים בזה הדין

(א) השואל מחבירו בהמה או מטלטלין חייב על כל מה שיאריך בה אלא אם כן הוא מחמת מלאכה: (ב) אם שינה בה לעשות דבר חוץ מהמלאכה ששאלה בשבילה: (ג) גבשח הבשר מאליו וסופו לשוב פטור: (ד) גבשח מאליו ומתה: (ה) פירוש מזה מחמת מלאכה: (ו) השואל בהמה לילך דרך ידע ובאותו דרך באו עליו לטעים או חיית לאטמה ממנו: (ז) הוצא דשאל שווא מחבירו ואכלה עכברים טובא ומתה: (ח) השואל פרה מחבירו מאימתי הוא חייב בשמירתה ובמונחיה: (ט) שלחה לו המשאל על ידי אחר ומתה בדרך: (י) אמר לו השואל הכישה במקל הוצא חבא מאליו ונעשה בן המשאל ומתה בדרך: (יא) אם התחילה השואל על ידי אחר ומתה בדרך: (יב) עד אימתי יכול המשאל לחזור בו מלהשאל:

(ה) א השואל מחבירו בהמה או כלים או כל מטלטלין ונאנסו בידו כגון שמתה

לו וכמנ הרב המגיד פרשו שלא היו לו מעות בעין שהוא חייב ליתן לו כמפא"ר פרק ט' (סימן ט) עכ"ל: ובה שאמר רבינו וקבל עליו ליתן לו. לשון הרמב"ם בפרק י"א מהלכות שכירות (סג) או שהמסור אלא אמר וקבל הרי זה פטור ומפרש רש"י לומר שקבל עליו ליתן לו ופשוט הוא וקדם משמע שאליו לא נאכלה הפועל שהמסרה זו כיון שקבל עליו סלה ליתן לו שוב אינו עובר: ופ"ש אפילו אין לבעל הבית ביד שולחני כלום. קן כמנ רש"י שם בפירוש המשנה הוכרח (ק"ל ד"ס המסרה) וכן מסתבר שם בגמרא דברי הר"ף (סג) והמקסמות (ק"ב ד"ס סח) והר"ש (ס"ג ז"ל): ופ"ש ואם המחזהו אצל שולחני ואין לו בידו כלום וזה לא אמר ליה בפירוש אני פוטרך וכו'. שם (ק"ב) בגמרא אמר רבינו ר' אלעזר אלא שולחני אינו עובר אעפ"י ליה סחור או אינו סחור. רב ששם אמר אינו סחור ורבה אמר סחור ורבה ר' אלעזר (סג) אם השולחני אינו רוצה ליתן לו פשיטא דסחור אפילו אמר ליה סוכין על השולחני במעמד שלשון שחרי השולחני יכול לחזור בו כיון דאין לבעל הבית בידו כל מלוה ולא פקדון אלא שלחני מקיף לעמל הבית ואין סלכה כרז ששם כיון יב שהשולחני יכול לחזור בו גם הפועלים שחריס ותופעים מבגל הבית דלחו בשופמי עסקין שהשולחני לא ימן לו אם ירצה והם יפטרו אם בעל הבית יפטרו שכן ואפילו אם מסל לו מחילה במועט היא אלא כי פלגי בשולחני אינו סחור אם יכולים לחזור ולמסר מבגל הבית אם ירצו רב ששם אמר אינו סחור לפי שמסל לבעל הבית כל זמן שהשולחני אינו סחור ורבה אמר סחור דלא משיב ליה מחילה והלכה כרבה דמתניין דייק כוחיה ומכאן ראיה דמחילה לא עדי קנין דסכא בלא קנין איירי דלי בקנין פשיטא דאינו סחור דכיון שהקנה לו והלי לפטרו לגמרי נטכין ואפילו לא ימן לו השולחני דלי לפטרו כשימן לו השולחני לא לא הולך קנין שכבר נפרע אלא ודאי מיירי בלא קנין ואפילו הכי אמר רב ששם אינו סחור משום דמסל לו ורבה דלמר סחור משום דלא משיב ליה מחילה עכ"ל. וגם הר"ף (סג) פסק כרבה:

(י) יא דין שבועת השכיר שנשבע ונוטל כתבתי למעלה בסימן פ"ט. שם נכתב:

שם פרטי דנדי דניש המבוארים בזה הדין

(א) השואל מחבירו כלי ויין להלחם עם השונאים ובמלחמה נטלו הכלי ויין פטור: (ב) השואל כלי מחבירו והחזירה ליד אשתו ובין ונגב או אבר עד שלא ירע המשאל: (ג) השואל כלי מחבירו ונאבד המשאל אומר סלע וזה היה השואל אומר איני יודע ועד אחר מעיד שאינו שוה אלא שקל:

(ה) א השואל מחבירו בהמה או כלים או כל מטלטלין ונאנסו בידו כגון שמתה או נשבר או נשבה חייב ואין צריך לומר שחייב פרישה אפילו יש לו מעות. ולדעמא דהכי נשכר לו ואפילו נמנע לו עבר עד יומא דשוקא. רש"י סג: ופירוש השוק ואיך [כיון] משום אל תאמר כו'. אלא לא משום כל חלק ואפילו לא נמנע עד מה ולא אמרין שיהיה יום השוק כיום ראשון: (ט) דא תבעו כו' ויא היה לו מעות. פ"ש שם דף קי"ב פ"א דדשיקין אכן לעמך (פירוש ולא מדעמו של מופט) אכן כשם דף אכן ולא בהמסרה אלא פטור: וקבל עליו ליתן לו. זה לשון רש"י יוסף וקדם משמע שאליו לא נאכלה הפועל שהמסרה זו כיון שקבל עליו סלה ליתן לו שוב אינו עובר ואפילו לא ימנע לו אלא דבר מועט שכול דיוע שכול שייך לו אפילו בלא משטן:

(ט) אין בעל הבית שוכר משום בל תדין אלא אם כן תבעו השכיר לא תבעו או שתבעו ולא היו לו מעות ליתן לו או שהמחזהו אצל שולחני ליתן לו וקבל עליו ליתן לו אינו עובר אפילו אם אין לבעל הבית ביד שולחני כלום. ואם המחזהו אצל שולחני ואין לו בידו כלום וזה לא אמר בפירוש אני פוטרך אלא בסתם ולא קנו מידו יכול השולחני לחזור בו מלינתו לו ואז הוא דבר פשוט שחוזר וחובע מבעל הבית אלא אפילו אם אין השולחני חוזר בו יכול לחזור ולחובע מבעל הבית: (י) יא דין שבועת השכיר שנשבע ונוטל כתבתי למעלה בסימן פ"ט. שם נכתב:

הנהגות והעירות

י"א תיבת "מעות" נוסף בדפוסים המאוחרים ע"פ רש"י לפנינו וכן איתא ברש"י "אית" ליה. י"ב בראש"ש לפנינו איתא "וכיז":

בית יוסף חשן משפט שמ הלכות שואל בית חדש נה

בגביה ואבירה. מפורש במורה (שם כז י) ומתמסך פרק הפועלים (כ"ט ג) ופרק ארבעה שומרים (שם טז) פן השואל תשלם אם הכל: ומ"ש אב"ד ב"ד קלקול שאירע בה מחמת מלאכה ששאלה בשבילה לא מביעיא אם הוכחשה מחמת מלאכה שהוא פטור מכל אלא אפילו מזה מחמת מלאכה פטור: (ג) והוא שלא ישנה לעשות בה דבר אחר הרץ מהמלאכה ששאלה בשבילה: (ג) ב וכן אם נבחש הבשר או נשבר או נשבה חייב. ואין צריך לומר שחייב בגביה ואבירה אבל כל קלקול שאירע בה מחמת מלאכה ששאלה בשבילה לא מביעיא אם הוכחשה מחמת מלאכה שהוא פטור מכל אלא אפילו מזה מחמת מלאכה פטור: (ג) והוא שלא ישנה לעשות בה דבר אחר הרץ מהמלאכה ששאלה בשבילה: (ג) ב וכן אם נבחש הבשר

עגב ואפילו נאנס אונס גדול וכו': ומ"ש אב"ד ב"ד קלקול וכו'. מיעוט דרשן פרק השואל (ס"ד דף י"ז) ונראה דלפי דקט"ד דמיון דלפיו נמנה שאל מחמת מלאכה חייב כל שכן במה מחמת מלאכה דשאל גוסס קא גריס לה דמסר דקסיקא דחייב להכי קאמר רבא ליתא אלא לא מביעיא אם הוכחשה מחמת מלאכה דהדרה בריא דפטור השואל שאל דעם קי השאלה המסביל שיעשה זה מלאכה ומסממם פה כחשה מחמת מלאכה אלא אפילו מזה נמי פטור דלא היה ליה להשאלה למלאכה כל שאני ידע זה שחולל לפסול אומה מלאכה ויטעו דקאמר הפס לאו לאוקמא בלילתא שילתא ומדבר הרמב"ן למדנו לפרש קי הביא בית יוסף (מ"ה): (ג) ומ"ש והוא שלא ישנה וכו'. הכי ליתא הפס אייתי סהדי דלא שניית ביה ואיפטר פירוש ולי לא מיימי סהדי יסבע השואל שאל שניה ודלקמן נחמלם סימן ס"ד מ: (ג) ומ"ש וכן נבחש הבשר מאליה וכו'. פסק כחכמי נרמם שהביא רמ"ב דנביחש ודבר השואלם לעיל בסימן ע"ו סעיף ו:

(ה"ל) כמז הרמב"ם השואל כלים או נהמה וכו' אצל אם שאל מחמת מלאכה ששאלה בה בן או שרכב עליה או דש זה ותמה כשהוא דש או בשפס רכינה הרי זה חייב לשלם. ודבריו מתאחרים שכן ששכרה בן למרוש זה כשרכב עליה או דש זה הרי זה משהה ממלאכה ששאלה בשבילה וחייב זה לשון הרב המגיד או שרכב עליה וכו' פירוש כגון ששניה ממה ששאלה אפילו היססה מלאכה קלה זו ששעה זה ממלאכה ששאלה חייב [ב] והוא שמתוך צממא (ג"ה ג) דלא שני שהכונה שום שני ואפילו נאמרה מלאכה אפשר לו לשנות ויחייב כגון ששאלה למרוש וסרס זה ביום ובלילה שאל מדבר כל הארץ וכן כל כיוצא בזה וכן כתב ו"ל עכ"ל: (ג) ב ומ"ש וכן אם נבחש הבשר מאליה וכו' פטור. שם כמז הרמ"ב (ס"ד דף ז) והוא פטור נהמה מחמתו ועלה

דרכי משה שם (א*) מהא"י שנתא אכלה עכברים (כ"ט ז) [א]:

פרישה ואין צריך לומר שחייב בגביה ואבירה. והוא דכמז רמ"ב זה ולא פקד אפשיטומא משום דבמורא ליתא פרק השואל ריש דף י"ז ג"ה ויל גיטא ואבירה שואל מנהל וכו' סימא וילף משטרה וממה מה לשטרה וממה דלא אפשר לבעלים למסור ולמסר פתח בגינה ואבירה דאפשר למסור ולמסר (ואילן למסור יסור עליה למסר אילן למסר) אמר קל וסומר מה שומר שכן דלא מייסר בשטרה וממה חייב בגינה ואבירה כי וכו' סימא מה שומר שכן שאל משטרה ככל דמזק טענה לפסון חוץ (דלמין) מיעוט נחמלם חייב אונס ואי מלי למיעוט נכחיה מפסולת קין וסומן טענה גנב הרי לפסון כפל אם נכמז וכו' עדים שהיה אלו. רמ"ב אפילו הכי קרע השואל (דמייסר על כל פנים) מרשם אי נמי קסבר לפסון חוץ גוף הוא עכ"ל הגמרא ורמ"ב. והוא שכתב רמ"ב ואין צריך לומר כי דלא יתחב מדכמז המורה שטרה וממה דדוקא פן סימא ולא נמנה ואבירה

שם (ג) והוא שלא ישנה. ריש פרק השואל. וכתב המגיד משנה ומשמע שלא ישנה שניו ראם שניה אפילו ממלאכה בבירה [לקלה] חייב ע"כ. וז"ל דאפילו חורא"ש ורבינו דס"ל לעיל בסימן שיח הגהות דרישה ופרישה

שם [א] עיין שם דלא מייזד ראה דאכלה עכברים ומת [ד] והוא ליטא כחורא. אלא מחבר עליה עכברים ומת והוא ליטא קמא מביא ראה עי"ש: [ב] עיין דרישה שם בחבור ואפילו לרא"ש הסוד סימא חייב וד"ל לישנו בשא בהמה וספיה להשוח לה וכל שכן להקל ממנה ומ"ש בסימן [שיח] ושי"א רשאי הכא דמהה הבהמה ומצאה [קפידא מקום לנח ונחה] וכמ"ש הסוד בסימן שי"א עי"ש:

הגהות והערות שם [א] עיין ש"ך סימן רצא סי"ק מר שמישיב על גמלי יוסף ולא סבירא ליה כדמיה. וז"ל דרכי משה סימן שרם אות ב: [ב] [א] אחר שחש בה ב"ה דמכ"מ שם וכן הערוך כ"י לקמן סיף ה: [ג] נדפ"ל "ששאלה":

בית חדש בית יוסף חשן משפט שמ הלכות שואל

(ה) כתב הרמב"ם זכ"ל ומתה תחתיו באותו הדרך וכו'. זה מכה ערליה נפשיה השוכר כגון שציה זה ולא היה מסתמך כ"ל והכי איתא להדיא צמח"ס שם: ופ"ש ויראה מלכא פסקו חכמי נרשם (פס"י גיטין מז: ד"ה וסור) כיון דפוסה מדבריו וכו'. כך היטב כל הגדולים מדבריו והשיגו עליו כמו שהשיג דלמי ורנא פליגי בפרק הסוכל (ב"ק פו.) גבי הכרו על ידו ופוסה רבינו מש"ס הראשון:

מאיליו וסופו לחזור פטור: (ד) אבל אם נכחשה מאליה ומתה אחר כך שהוא חייב לשלם כיון שאינה בעין משלם כמו שהיתה בשעת שאלה: (ה) ג כתב הרמב"ם השואל מחבירו בהמה לילך בה למקום פלוני ומתה [תחתיו] באותו הדרך או ששאל דלי למלאות ונקרע ונפל לבור בשעת מילוי וכל כיוצא בזה פטור שלא שאלה אלא לעשות מלאכה זו והרי לא שינה עד כאן לשונו. ויראה מדבריו שאינו פטור אלא אם כן מתה בשעת מלאכה ממש. אבל אדוני אבי הרא"ש ז"ל כתב מתה מחמת מלאכה היינו כגון שדרך הילוכה נכשלה ונפלה ומתה והשואל לא שינה בה ולא פשע בה או נתייגעה ונתחממה ומתה. אבל אם מתה בדרך ולא הרגיש בה עייפות טורח הדרך לא יוכל לישבע שמחמת מלאכה מתה דשמא אם היתה עומדת על אכוסה היתה מתה. אבל היכא שנכנס בה חלשות ועייפות מטורח הדרך אפילו שלא מתה מיד אלא מהגונה והולכת זמן מסבין ליה אלא שגם דלמי עשו למכר הילך לא פשיע אפספיה מכספיה ועוד דלמי יקריס והקתהו פוטם מעט מדמי כיון דקופו לחזר אלא גבי שור נקרע מק שפשי למכר ונפסמו דמי עכ"ל ודברי רבינו נאן כדעת חכמי נרשם שלדבריהם נכשש דהדר אפילו שלא מחמת מלאכה פטור:

(ד) ופ"ש אבל אם נכחשה מאליה ומתה אחר כך שהוא חייב לשלם כיון שאינה בעין משלם כמו שהיתה בשעת שאלה: (ה) ג כתב הרמב"ם השואל מחבירו בהמה לילך בה למקום פלוני ומתה באותו הדרך או ששאל דלי למלאות ונקרע ונפל לבור בשעת מילוי וכל כיוצא בזה פטור שלא שאלה אלא לעשות מלאכה זו והרי לא שינה עד כאן לשונו. ויראה מדבריו שאינו פטור אלא אם כן מתה בשעת מלאכה ממש. אבל אדוני אבי הרא"ש ז"ל כתב מתה מחמת מלאכה היינו כגון שדרך הילוכה נכשלה ונפלה ומתה והשואל לא שינה בה ולא פשע בה או נתייגעה ונתחממה ומתה. אבל אם מתה בדרך ולא הרגיש בה עייפות טורח הדרך לא יוכל לישבע שמחמת מלאכה מתה דשמא אם היתה עומדת על אכוסה היתה מתה. אבל היכא שנכנס בה חלשות ועייפות מטורח הדרך אפילו שלא מתה מיד אלא מהגונה והולכת זמן מסבין ליה אלא שגם דלמי עשו למכר הילך לא פשיע אפספיה מכספיה ועוד דלמי יקריס והקתהו פוטם מעט מדמי כיון דקופו לחזר אלא גבי שור נקרע מק שפשי למכר ונפסמו דמי עכ"ל ודברי רבינו נאן כדעת חכמי נרשם שלדבריהם נכשש דהדר אפילו שלא מחמת מלאכה פטור:

(ד) ופ"ש אבל אם נכחשה מאליה ומתה אחר כך שהוא חייב לשלם כיון שאינה בעין משלם כמו שהיתה בשעת שאלה: (ה) ג כתב הרמב"ם השואל מחבירו בהמה לילך בה למקום פלוני ומתה באותו הדרך או ששאל דלי למלאות ונקרע ונפל לבור בשעת מילוי וכל כיוצא בזה פטור שלא שאלה אלא לעשות מלאכה זו והרי לא שינה עד כאן לשונו. ויראה מדבריו שאינו פטור אלא אם כן מתה בשעת מלאכה ממש. אבל אדוני אבי הרא"ש ז"ל כתב מתה מחמת מלאכה היינו כגון שדרך הילוכה נכשלה ונפלה ומתה והשואל לא שינה בה ולא פשע בה או נתייגעה ונתחממה ומתה. אבל אם מתה בדרך ולא הרגיש בה עייפות טורח הדרך לא יוכל לישבע שמחמת מלאכה מתה דשמא אם היתה עומדת על אכוסה היתה מתה. אבל היכא שנכנס בה חלשות ועייפות מטורח הדרך אפילו שלא מתה מיד אלא מהגונה והולכת זמן מסבין ליה אלא שגם דלמי עשו למכר הילך לא פשיע אפספיה מכספיה ועוד דלמי יקריס והקתהו פוטם מעט מדמי כיון דקופו לחזר אלא גבי שור נקרע מק שפשי למכר ונפסמו דמי עכ"ל ודברי רבינו נאן כדעת חכמי נרשם שלדבריהם נכשש דהדר אפילו שלא מחמת מלאכה פטור:

פרישה

(ה) כתב הרמב"ם השואל מחבירו כו' ומתה תחתיו באותו דרך כו'. כ"ל וכן הוא נמינוי פרק ה' מהלכות שאלה דלי לא לא הוה כדעת מלכא: ויראה מדבריו שאינו פטור אלא אם כן מתה בשעת מלאכה. ומכאן נראה שגם כ"ג דעמא דרמב"ם לפי שסוקס לו חן דע שממם זה מהם נכחשה וכן פירש כן על שם דעת מלכא נמלה ונאמר דמחמת מלאכה מהם וכדמסתה על דעת מלכא או נאמר על מחמת מלאכה מהם ועדין אין דמי נמיס וכד השיגו הרמב"ם והרמב"ן ז"ל עכ"ל:

דרישה

טעם ד' ואף על גב דאמרין לעיל סימן ש"ט (ט"ז) באם שכר בהמה ושינה בה מהר לבקעה והחולקה דפטור משום דכל שכן והחולקה בהר שאני הוה בשוקו שהוא פטור מאתסין והרי זה מחשב אותו גביה מה שאין כן שואל דחייב באתסין והיל כאלו לא עשה בה מלאכה בההיא שעתא כלל ומתה או נשכר הכלי דחייב וק"ל: (ג) וסופו לחזור פטור. כן דעת חכמי צרפת כוללל סימן ש"ז (ס"ז) דסבירא להו שזה בכלל שבת שאינו נוגה בבהמה כן כתב בית יוסף כאן גם לעיל סימן ש"ז וכן כתב מורי"ש ז"ל שם שרבינו סתם כאן כדעת חכמי צרפת וקשה לי דאם כן הוה ליה לרבינו למימר רבותא דאפילו נכחש

הבשר מחמת פשיעה אפילו הכי פטור כיון דסופו לחזור וכמ"ש בשם שם סוף סימן ש"ז ועוד כיון דהרא"ש הביא דברי החולקים על חכמי צרפת באותוהו משמע דהכריע כוחיהו והיאן יפרש רבינו כאן דלא כוחיהו. לכן נראה דרבינו סבירא ליה לחלק דשאני בהנחשה מאלו האות וגם סופו לחזור והכל מרמז בזה ולא מייאייב עליה כיון דאנוס הוא ואינו דומה לנשברה או מתה דאין סופן חזרים ולא כתב הרא"ש ורבינו דיש חולקין על חכמי צרפת כי אם כשבאה ההנחשה מחמת פשיעת השוכר וכמפורש בדברי הרא"ש ורבינו בהדיא שם ועיי' מה שנבחרו עוד לעיל סוף סימן ש"ז (פרישה ס"ז) מזה:

הגהות והערות

דן פירוש אדם שהיה שור ולא הוה כהנהג דפוק החובל (פד ע"א). (פלוכלא חרשפת ס"ק ח): ה' תוספות גיטין מז: ע"כ ד"ה ושור בשם ר"ה ועיי' מרדכי בבא קמא פרק החובל סימן פו דהובא דין זה בשם הרי"ר חיים מפר"ץ צ"ע: ו' נוסף צ"ע הרמב"ן שלפנינו: ז' תוקן צ"ע הרמב"ן: ח' פירוש עייפות, עיי' ב"מ לו ע"כ, ע"א, וברשי שם: ט' עיי' שיטה מקובצת בבא מציעא צו. ע"כ ד"ה אבל הרשב"א כתב: י' הובאו הכסף משנה שם:

השן משפט שמ הלכות שואל

בית יצחק

אין אונזער

73

(1) (2) כתב הרמ"ה מי ששואל בהמה לידך דרך ידוע
ובואו עליו לפסים באותו הדרך ובר. שצטל לטקול

דאָס איז אונזרע מעשה וואס אונזערע
(15) וואס איז אונזערע מעשה וואס אונזערע

הכמילה עננה אלה דממות
 ואלו יא עננים טעם הכל ויהי:

מרוכה מתה מזומת מלאכה קרינן בה: (1) כתב

לא לך שאלה וידון שלם מזה אלה
 עתה יתבאר ויהי עתה יתבאר

וְיִשְׁשַׁכְרָא וְאֶדְוִי אֲבִי דִּי אֹמֶר
וְאֵל זָרָא דְדִמִּי כְּשֹׁמֶרֶת

[illegible]

דברי הרמב"ם אשר נ' למלמדו
אלה הם אותם הדברים אשר
נמצאו בכתב ידו של הרמב"ם

והוא נכס שוהם הימים נספר
והכי דייק לשון רש"י שכתב ואלוהי
אלוהי ישראל ואלוהי ישראל ואלוהי ישראל

שכמלאכה ששאלה לערבה מזה בגומתה. ואדוני
אבי הרא"ש ז"ל אומר דאין נראה דלא דמי
למלכה עומה נאקס וכו' שהרי לא
נאקס ממלכת הרגה העכברים

מה	שחקנית	הראש	לשונת ששאלה להרוג עכברים בדמותה מלאכה
החסיס יל	דאן	הזכר נמר	עצמה נאנסה והי כשואל בהמה למתגר יום

לחצות אותה מלאכה נאמרה שהיא אין
 וחתה ירעה וליסטים מצויים בעיר

אחד ומחצית החילוך מתה אבל אם נאמרה
 בדבר עוין אחד דבר יאמר וימנה

לשונתו דלכזה עכברים מוכה
 ללשונתו בפרט דסתם אין השואל

הוא אומר אחד הוא ואני מחמת מלאכה שאף
 בלא מלאכה אפשר שתאנס ממנו הילכך חייב
 פסוק מניח משה מחמת מלאכה שאלו
 סכרי התעלה הם הריגת עמלים

(ד) השואל את הפרה מיד כשנחתלקו הבעלים משמירתה חייב הוא כשמירתה ובמזוונותיה אף על

פ' שעדיין לא משכה: (ט) ה—ו ואם שלא
ל' המשאיל על ידי עבדו או על ידי בנו או על
דשבורתו פשעה בעתה שאלה
מכבדים מזה ולו דמי לנשכר ומס

ל"א משה' למתן תורה חיד
במיתתה מלכותה שמה נחמד צדקת (ס"ד) וצדקת ש"ו (ס"ב)
שהגיע על ידי אונם משהו
והנחמה לא נשעה בעצמה מה שזין בן כלל דפסעה ונחמה והיו

למסר ענה בצמח (ס) גבול דנק קטילה לל דנק ולל דינק
 ופירש קשי על מילת הרבה וזה אלל נדירה אורח לחסר דחא

[illegible]

העבדים האלה שנמצאו העבדים פניה ומתוך פניהם יצאו למחשבתם הרבה
 העבדים האלה שנמצאו העבדים פניה ומתוך פניהם יצאו למחשבתם הרבה
 העבדים האלה שנמצאו העבדים פניה ומתוך פניהם יצאו למחשבתם הרבה

[illegible]

(ג) אמר ר' פפא מנעם תמידי ליתניס בבתוהיטא (בדל הבית) וזו תשובה נצחה על דבר הריב ותמידי יתניס כחן ז' עד חמשה

[illegible][illegible]

כדי לפרסמי בקיטן של"ח חפ"ף ה' ע"י"ש:

(ט) ואם שלה לו חסדאל על ידי עבדו וכו'. משנה צפרק השולח:

מקום המושב מולכות הארצות הנאמרים וכל אשכנזי זה בלי זה ודומה למלוא
המאה למלך ולא תהיה בשעת הפליטה אלא מתחילה למסר שכן ונמנה

בגומות הסלעים ושייכות כי נמי בגומות הכרמים הללו כי ק טענה דמקום
הזה הורגם כלי לטלן וק"ל: ואדוני אבי הראשון ז"ל אומר ב"ר
היה אומר כי לומר בגומות הסלעים ושייכות כי נמי בגומות הכרמים הללו כי ק טענה דמקום
הזה הורגם כלי לטלן וק"ל: ואדוני אבי הראשון ז"ל אומר ב"ר

(ד) ובמסורתנו אף על פי ששנינו לא משכרו, כמ"ל בסע"ת ת"ל: "אמר ר' עקיבא ואף על פי דכל שוכן במחנה חשיב חייב" (פירוש ט"ז).

הוא עומד על שני עקרונות: ראשון, שההחלטה על הפיקוח היא של הרשות המקומית, ושני, שההחלטה היא של הרשות המקומית, והיא לא תהיה חלק מההחלטות של הרשות המקומית.

רוב סוס לא דנו קאנז אלס שיטת צו לעמוד דלע סיטה יאה בענקות
החמישה והשלושים עמיתים הכינה טון כלסד ובנין שם אי נח איר

[illegible]

וזה למד ק"ף עדתי המורה ק' הוא שלא הרגה המלוכה נוסח הכל משמע מביעה קולמו: (ט) ואם שילח לו המשיאיל על ידי עבדו ברי.

א) נדפס "דאבלה"; ב) זכ"ב ביי לצול סימן שלט סיי ד"ה חדה אנדר, וצייטס המהות והמפרת אהא *

נ דבורה - כב (חז"מ שלא - תכו) יעקב בן אשר (בעל הטורים) עמוד מס 86(הודפס ע"י תכנת אוצר הר

[illegible]